

Sygnatura akt II C 607/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 5 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Radkiewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Edyta Jarmołowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2018 r. S.

na rozprawie sprawy z powództwa Bank (...) S.A.

przeciwko K. K.

- roszczenia z umów bankowych innych

I. Zasądza od pozwanego K. K. na rzecz Banku (...) S.A. kwotę 719,38 zł (siedemset dziewiętnaście złotych trzydzieści osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 czerwca 2016 roku.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego K. K. na rzecz Banku (...) S.A. kwotę 473,97 zł (czteryście siedemdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt II C 607/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 czerwca 2016 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny strona powodowa – Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od K. K. kwoty 1.875,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.347,97 zł od dnia 28 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem, tj. S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P., Oddział w Polsce umowę o kredyt odnawialny. W wyniku połączenia spółek, Bank (...) S.A. stał się następcą prawnym pierwotnego wierzyciela. Wymagalne zadłużenie pozwanego wobec powoda wynikające z umowy na dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie wynosi 1.875,21 zł, w tym: kwota 1.347,97 zł tytułem należności głównej wynikającej z niespłaconego kapitału udzielonego kredytu, kwota 125,34 zł tytułem niespłaconych odsetek umownych naliczonych od dnia powstania zaległości do dnia wymagalności umowy, tj. 14 lipca 2014 roku, kwota 262,43 zł tytułem niespłaconych odsetek za zwłokę, naliczonych od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie ustalonym w umowie do dnia 27 czerwca 2016 roku i kwota 139,47 zł tytułem niespłaconych opłat i prowizji. Pomimo skierowanego do pozwanego wezwania do zapłaty K. K. do dnia wniesienia pozwu nie zapłacił powodowi wskazanej należności.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 4 listopada 2016 roku sygn. akt VI Ne-e 1069472/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości wraz z kosztami procesu w kwocie 630,30 zł.

Pozwany K. K. zaskarżył nakaz zapłaty w całości sprzeciwem.

W uzasadnieniu wskazał, że kredyt został spłacony, zaś karta kredytowa została zwrócona. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 maja 2012 roku pomiędzy S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P., Oddział w Polsce a K. K. została zawarta umowa nr (...) o kartę kredytową, na podstawie której bank oddawał do dyspozycji kredytobiorcy środki pieniężne (kredyt) w ramach odnawialnego limitu kredytowego do wysokości 1.500 zł do wykorzystania na cele konsumpcyjne. Bank wydał w ramach umowy kartę kredytową umożliwiającą korzystanie z kredytu. Umowa przewidywała zmienne oprocentowanie, każdorazowo określane w tabeli opłat i prowizji przez bank (§ I umowy). Miesięczne rozliczenie wypadało 25-go dnia miesiąca kalendarzowego (§ IV ust. 4 umowy). Według § VI ust. 1 i 2 umowy dostępne opcje spłaty zostały przedstawione w tabeli odsetek, przy czym w braku wyboru innej opcji spłaty, znajdowała zastosowanie opcja spłaty w minimalnych ratach. Minimalna kwota, którą kredytobiorca był zobowiązany zapłacić w terminie bieżącym od zakończenia okresu rozliczeniowego, tzw. „kwota do zapłaty za okres rozliczeniowy” powinna być zapłacona bankowi w terminie 20 dni od dnia rozliczenia kończącego dany okres rozliczeniowy (§ IX ust. 1 umowy). Na minimalną kwotę składały się: kwota kredytu, opłaty, prowizje i odsetki umowne oraz odsetki za opóźnienie. W § XVIII ust. 9 umowy określono, że rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 54,50 %, a całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę wynosi 1.880,01 zł. Z kolei umowa o przyznanie limitu kredytowego zostaje zawarta na okres jednego roku, tzn. do dnia 26 maja 2013 roku (§ XVII ust. 4 umowy). Jednocześnie zastrzeżono, iż bank będzie automatycznie przedłużał umowę o przyznanie limitu kredytowego na kolejne roczne okresy, na warunkach określonych w umowie. W § XVII ust. 1 umowy zostało wskazane, że umowa ulega rozwiązaniu z upływem miesiąca, jeżeli wypowiedzenia dokonuje kredytobiorca, albo 2 miesięcy, jeżeli wypowiedzenia dokonuje bank.

Dowód: umowa o kartę kredytową z dnia 26 maja 2012 roku k. 42-43v

Pozwany od dnia 24 grudnia 2013 roku zaprzestał uiszczania jakichkolwiek wpłat. Kwota przyznanego limitu zadłużenia została przekroczona w styczniu 2014 roku, gdy suma końcowa zadłużenia wyniosła 1.526,51 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 49-52v; zestawienie sposobu naliczania niespłaconych odsetek k. 53-53v; historia rachunku k. 54-54v

Pozwany nie dotrzymał warunków umowy, nie wywiązał się ze swojego zobowiązania, dlatego też bank wypowiedział pozwanemu umowę o kredyt odnawialny pismem z dnia 29 kwietnia 2014 roku (nadanym w dniu 30 kwietnia 2014 roku). W piśmie tym wskazano, że zadłużenie wobec banku na dzień 29 kwietnia 2014 roku wynosi 1.594,72 zł. Jednocześnie bank poinformował pozwanego, iż po upływie 60 dniowego terminu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i podlega spłacie.

Dowód: wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem nadania – k. 44-47

W dniu 3 sierpnia 2015 roku nastąpiło przekształcenie S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P., Oddział w Polsce w licencjonowany bank krajowy, tj. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.. (...) S.A. z siedzibą w W. wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki wynikające z umów zawartych przez S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P., Oddział w Polsce.

Dowód: postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2015 roku k. 56

W dniu 31 maja 2016 roku doszło do połączenia w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. Banku (...) S.A. z siedzibą w W. poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej (...) Bank (...) S.A. na spółkę przejmującą Bank (...) S.A. Spółka przejmująca, zgodnie z treścią art. 494 § 1 k.s.h., wstąpiła z dniem 31 maja 2016 roku we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej.

okoliczności bezsporne, a nadto wydruk z KRS k. 57-62

W dniu 26 lutego 2016 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia, wynikającego z zawartej umowy o kredyt odnawialny w karcie. Pomimo prób polubownego załatwienia sprawy nie doszło do uregulowania zadłużenia.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 48

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie strony powodowej zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez powoda i powołane wyżej dokumenty prywatne w postaci umowy o kartę kredytową, wypowiedzenia umowy, wyciągów karty kredytowej, historii rachunku oraz wezwania do zapłaty. Wiarygodność owych dokumentów nie została skutecznie zakwestionowana przez pozwanego. Pod dokumentem umowy o kartę kredytową złożony jest podpis pozwanego, którego autentyczności nie kwestionował, na co wskazuje wprost jego stanowisko wyrażone w sprzecznie od nakazu zapłaty. Pozwany nie kwestionował także zalegających w aktach sprawy zestawień transakcji, z których wynika, że bezsprzecznie otrzymał przedmiot umowy i nie uregulował istniejącego zadłużenia. Powyższe, zdaniem Sądu dowodzi, że strony łączył sporny stosunek obligacyjny, zaś na pozwanym ciążył obowiązek wywiązania się z postanowień umowy zawartej z powodem.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.875,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 1.347,97 zł od dnia 28 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty, powołując się na umowę o kartę kredytową z dnia 26 maja 2012 roku zawartą między pozwanym a S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P., Oddział w Polsce, do której zastosowanie mają przepisy art. 69 i następne ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2017 roku, poz. 1876).

Zgodnie z treścią przepisu art. 69 ust. 1 wskazanej ustawy przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Charakter i cel umowy o kartę kredytową są bowiem zbliżone do umowy kredytu, zaś zgodnie z art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Pozwany nie kwestionował faktu, iż łączyła go z poprzednikiem prawnym powoda wskazywana w pozwie umowa. Pozwany kwestionował natomiast fakt istnienia zadłużenia z tytułu tej umowy podnosząc, iż w jego ocenie wszystkie zaległości zostały uregulowane. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Wobec powyższego Sąd w pierwszej kolejności badał zarzut przedawnienia roszczenia, jako zarzut najdalej idący.

Jak już zostało powyżej ustalone, czynnością kreującą powstanie wierzytelności była umowa o kartę kredytową. W realiach niniejszej sprawy nie ma wątpliwości, że umowę stanowiącą źródło roszczeń należy zaliczyć się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze. Jak wynika z przepisów ustawy Prawo bankowe, w szczególności art. 4 pkt 4, mówiąc o karcie płatniczej należy rozumieć ją w kontekście ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 169, poz. 1385, ze zm.), co w istocie oznacza, że do umowy o kartę kredytową należy stosować przepisy ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. Obecne brzmienie tegoż przepisu uwzględnia zmianę, która nastąpiła na skutek uchylecia wskazanej regulacji i dotyczy karty płatniczej w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 roku poz. 873 i 1916).

Zgodnie z przepisem art. 6 (nieobowiązującej już) ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych, roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniały się z upływem 2 lat. Wskazana ustawa została uchylona przez ustawę z dnia 12 lipca 2013 roku o zmianie ustawy o usługach

płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 roku, poz. 1036), która to w przepisie art. 38 stanowiła, iż traci moc ustawa z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Jednocześnie jednak ustawa uchylająca w art. 28 przewidywała, iż do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe. Ustawa z dnia 12 lipca 2013 roku weszła w życie z dniem 7 października 2013 roku.

W świetle powyższego zasadnym jest wniosek, iż dla roszczeń banku powstałych przed dniem 7 października 2013 roku będą miały zastosowanie szczególne zasady wynikające z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, tj. 2 – letni termin przedawnienia. Natomiast dla roszczeń, które powstały dopiero po tej dacie, zastosowanie znajdą ogólne zasady przedawnienia określone w przepisie art. 118 k.c., tj. 3 – letni termin związany z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Niewątpliwie roszczenie banku o zwrot kredytu ma związek z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank. Art. 118 k.c. nie wymaga bowiem dla zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia, aby stosunek prawny, z którego roszczenie wynika, był obustronnie gospodarczy. Pogląd taki został wyrażony w orzecznictwie w analogicznej sytuacji – odnośnie trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń banku wynikających z umowy kredytu odnawialnego, udzielonego w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym, gdzie roszczenia z umowy rachunku bankowego przedawniają się z upływem dwóch lat – art. 731 k.c. (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, LEX nr 106951; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007 r., IV CSK 356/06, LEX nr 276223; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r., II CSK 212/08, LEX nr 499152).

W niniejszej sprawie pozwany zawarł umowę o kartę kredytową, którą zalicza się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze. Pozwany na jej podstawie był zobowiązany do zapłaty kwoty minimalnej 25 – go dnia miesiąca kalendarzowego (co wynika ze złożonego zestawienia operacji). W takiej sytuacji wymagalność roszczenia z tytułu zadłużenia ponad kwoty minimalne podawane w wyciągach należałoby ustalić przy uwzględnieniu uregulowania przyjętego w art. 120 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r., sygn. akt I CSK 243/08, Sąd Najwyższy uznał, że jeżeli posiadacz karty kredytowej zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu, jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie. Stanowisko takie podziela sąd orzekający.

Po analizie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego Sąd uznał zarzut pozwanego za uzasadniony w części.

Z wyciągu karty kredytowej przedstawionego przez bank wynika, że do roszczeń o zapłatę kwot wymagalnych przed dniem 7 października 2013 roku tj. przed datą wejścia w życie ustawy z 12 lipca 2013 roku, ma zastosowanie 2 letni termin przedawnienia, który upłynął przed wniesieniem pozwu (28 czerwca 2016 roku). W pozostałej części, do roszczeń, które powstały po dniu 7 października 2013 roku, ma zastosowanie 3 letni termin przedawnienia.

Z przedstawionych przez powoda dokumentów wynika, że roszczenie powoda stało się wymagalne po 25 października 2013 roku w kwocie 206,39 zł (209,4 zł + 26 zł + 9,99 zł – 39 zł), 11 listopada 2013 roku w kwocie 387,86 zł (348,4 zł + 26 zł + 13,46 zł), 24 grudnia 2013 roku w kwocie 103,26 zł (65,12 zł + 26 zł + 12,14 zł) oraz 24 stycznia 2014 roku w kwocie 21,87 zł (9 zł + 12,87 zł) – k. 52. Zatem do zapłaty pozostaje jako należność główna kwota 719,38 zł. Roszczenie o zapłatę wskazanych kwot podlega 3 – letniemu terminowi przedawnienia zgodnie z art. 118 k.c., a zatem przedawniłoby się odpowiednio 25 października 2016 roku, 11 listopada 2016 roku, 24 grudnia 2016 roku, 24 stycznia 2017 roku, pozew zaś wniesiono w dniu 28 czerwca 2016 roku.

Do rozstrzygnięcia pozostawała również kwestia żądania należnych odsetek umownych i karnych. W ocenie Sądu powództwo dotyczące żądania zasądzenia niespłaconych odsetek umownych naliczonych od dnia powstania zaległości, jak i odsetek karnych, nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na nieudowodnienie roszczenia w tym zakresie. Strona powodowa nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku dowodzenia. Ograniczyła się jedynie do przedłożenia umowy oraz wyciągu karty kredytowej. Z dokumentów tych zaś w żaden sposób nie wynika od jakich kwot kapitału i w jakiej wysokości strona powodowa uprawniona była do naliczania odsetek. Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., to na powodzie ciążył obowiązek udowodnienia istnienia zadłużenia pozwanego i poprawności jego wyliczenia, jako że z faktu tego powód wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, LEX nr 29440). Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że Sąd nie miał możliwości zweryfikowania kwot kapitału, od jakich odsetki umowne i karne zostały przez powoda naliczane, dlatego też powództwo w tym zakresie zostało oddalone.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu pozwanego, a mianowicie zarzutu nieistnienia dochodzonego roszczenia, stwierdzić należy, iż pozwany nie zdołał go wykazać. Pozwany podnosił, iż zadłużenie wynikające z umowy o kartę kredytową z dnia 26 maja 2012 roku zostało przez niego w całości uregulowane, jednakże faktu tego w żaden sposób nie wykazał. Wskazać przy tym należy, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar wykazania zasadności podniesionego przez pozwanego zarzutu dotyczącego spłaty zadłużenia będącego przedmiotem żądania pozwu spoczywał na pozwanym, gdyż to pozwany z faktu spłaty zadłużenia wywodził skutki prawne w postaci nieistnienia zobowiązania, a w konsekwencji bezzasadności żądania powoda. Pozwany natomiast nie sprostował temu ciężarowi, gdyż nie przedstawił żadnych dowodów wykazujących, iż nie posiada wobec poprzednika prawnego powoda, który udzielił mu kredytu, żadnych zobowiązań.

W ocenie Sądu pozwany kwestionując wysokości dochodzonej pozwem należności, winien uzasadnić swoje twierdzenia, choćby przedstawiając potwierdzenia dokonania wpłat na poczet zadłużenia czy przedstawiając dokumenty, z których może wynikać nieprawidłowość w rozliczeniach księgowych powoda.

W tym miejscu warto wskazać na art. 503 § 1 k.p.c., zgodnie z którym w sprzeciwie pozwany powinien przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór. W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 16 grudnia 2016 roku pozwany nie kwestionował roszczenia powoda ani co do zasady, ani wysokości. Podniósł jedynie zarzut zapłacenia kredytu w całości. Nieprzedstawienie w toku procesu jakichkolwiek dowodów na poparcie podniesionego zarzutu obciąża wyłącznie pozwanego i nie może wywoływać negatywnych skutków prawnych dla powoda.

W świetle przytoczonych okoliczności, roszczenie strony powodowej w zakresie żądania zapłaty kwoty 1.155,83 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie, podlegało oddaleniu.

Sąd uwzględnił natomiast roszczenie strony powodowej co do zapłaty kwoty 719,39 zł, albowiem trzyletni termin przedawnienia nie upłynął jeszcze w dacie wniesienia pozwu, zatem pozwany nie może skorzystać z zarzutu przedawnienia i uchylić się na tej podstawie od spełnienia świadczenia. O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd

orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. i jako datę początkową przyjął, zgodnie z żądaniem pozwu, datę złożenia pozwu, jako że pozwany nie zadośćuczynił treści żądania pozwu a żądanie to było zasadne.

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie III. sentencji wyroku Sąd oparł na treści art. 100 zd. 1. k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Mając na uwadze, iż strona powodowa wygrała sprawę w 38 %, ponosząc koszty postępowania w łącznej wysokości 1.247 zł (30 zł tytułem opłaty od pozwu, 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa) Sąd, stosując dyspozycję cytowanego wyżej przepisu zasądził od pozwanego na jej rzecz kwotę 473,97 zł (38% x 1.247 zł) tytułem kosztów procesu.